

Leyla Ruhan Okyay

GEYİKLİ
ORMAN

öyküler

Leyla Ruhan Okyay
GEYİKLİ ORMAN

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Dizgi
Serap Bertay

Düzeltili
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım: 2003

ISBN 975-07-0361-8

© Leyla Ruhan Okyay / Can Yayınları Ltd. Şti. (2003)

Leyla Ruhan Okyay

GEYİKLİ ORMAN

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Leyla Ruhan Okyay, 1952 yılında alpullu4da doğdu. İlkokulu Silivri, Turgut Reis İlkokulu, orta ve lise eğitimini Kandilli Kız Lisesi'nde, lisans ve yüksek lisans eğitimlerini İstanbul Teknik Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi4nde tamamladı. Mezun olduktan sonra çeşitli mimarlık atölyelerinde ve İ.T.Ü. Mimarlık Tarihi ve Restorasyon Enstitüsü'nde kent koruma projelerinde çalıştı. Yüksek Lisans tezini de 'Safranbolu4da Bir Koruma Örneği' adı altında, aynı konuda tamamladı. 1997 yılında Varlık dergisinin 'Ustaların Seçtikleri' adı altında yayımlanan ve Nezihe Meriç tarafından seçilen 'Düş' adlı öyküsü Varlık dergisinin aynı yıl ağustos sayısında yayımlandı. 13 yıldır öykü yazıyor. Öykü, gazete yazıları, röportajları v esanat yazıları, Varlık, Adam Öykü, Cumhuriyet gazetesi, Radikal gazetesi, E dergisi, Parşömen, Sanat Çevresi, Aykırı Sanat, Beş Parmak dergilerinde yayımlandı. 2000 yılı sonunda tamamlanan Birecik Barajı suları altında kalan köylerde yaşanan dramın anlatıldığı öykülerden omuşan, on beş öykücü ve çizer Tan Oral'ın ortaklaşa çıkardıkları *Fırat'a Karışan Öyküler* adlı kitabın koordinatörlüğünü üstlendi. İlk kitabı *Gölgesi Güz* 2000 yılında Gendaş Yayınevi tarafından yayımlanmıştır. *Geyikli Orman* yazarın ikinci kitabıdır.

Kızım Azra Deniz'e

*Gürültülü, parlak sözler beklemeyin ben-
den artık - ustam böyle istedi.*

Fısıltılarla söyleyeceğim söyleyeceklerimi.

*Bir şarkının mırıltıları taşıyacak kalbi-
min söylevini.*

Rabindranath TAGORE

İÇİNDEKİLER

Geyikli Orman / elenova gora	13
Sustu	24
Dünya Yemişi	28
Tarçınlı Öykü	34
Giz	39
Nü	49
Anemon	62
Ada Vapuru	68
Annemin Dili	74
Uçan Adam	79
Sevinç	89
Şehmuz!	96

GEYİKLİ ORMAN

elenova gora

Kavazoflara

“Çok güzelmiş bu domates çorbası,” dedi amcam.

“Güzel yapmışlar,” diye onayladı karısı. “Hoşuma gitti.”

Lokantaya pek gitmezlerdi. Gidemezlerdi. İdareli yaşamak zorunda kalmışlardı hep.

Yalnızca tabaklarındaki çorbayı görüyor, hiç konuşmuyorlardı. Yutkunurken çocuksu bir hazla gözleri kapanıyor, çorbanın keyifli yolculuğu hissedilebiliyordu. Sonra, bir lokma ekmek ve kaşıkladıkları çorbalarıyla dalıp gittiler, ormanın derinliklerine...

Birden şoförün sesiyle doğruldular: “Geç kalıyoruz. Daha sınıra bile varmadık. Hadi!” Son lokmalarıyla iyice sıyırdılar tabaklarını. Telaşla toparlanıp sevinçli gözlerle, birbirlerine tutunarak minibüse doğru yürüdüler. Seksen beş yaşındaki amcam ve karısı.

Yardımlarına koştuk. Bindiler. Yerlerine otur-

dular. Yürekleri pırpır.

Smolyan'a girerken yağmur çiseliyordu. Yolun iki yanında çamlar vardı. Acı yeşil, sağlıklı. Amcam camı araladı, havayı içine çekti. "Bu hava başka. Mis gibi, mis. Tertemiz," diye mırıldandı. Çizgileri yumuşadı, bakışları çocuklaştı, sesi neşelendi.

"Ormandaki ağaçlar işte aynı böyleydi," dedi, çamları göstererek. "Böyle güzel, kalem gibi. Güneş, bulutlar görünmezdi de öğlen mi, yoksa akşam mı olmuş anlamazdık. Sis bastı mı, topraktan kopardı çamlar. Kalem kalem yükselirlerdi gökyüzüne. Yükselirlerdi yaa!" Gülümsemesi yayıldı yüzüne. Sonra sustu. Mutlu, huzurlu.

"Ooo poğaçalar!.."

"Eline sağlık Reyhan, çok güzel olmuş."

"Eskiden Paşmaklı derdik, buraya. Sonra değiştirip 'Smolyan' dediler. 'Smolyan' sanki daha güzel!" Yolun bitiminde, bütün görkemiyle yükselen dağı işaret etti.

"Pamporovo Dağı," dedi, övünçle. "Pamporovo..."

Şoförün yanındaki koltukta oturuyor, teypten gelen müziğe parmaklarıyla hafif hafif tempo tutuyordu. Dudaklarının kenarında donmuş kalmış bir gülüşün derin çizgisi ile. Bakıyordu, çamlara, eski kentine, çocukluğuna. Heyecanla, merakla, ışık düşmüş gözlerini aç aça. Arada bir konuşuyordu. Çocukluğuyla buluşunca.

"Dedem İbrahim Ethem, ormana götürürdü. Derenin kıyısında oynardım. İçinde siyah kayalar

vardı. Arkada Pamporovo.”

Başında, kırılğan bir antika gibi koruduğu fötr şapkası, kolalı beyaz gömleği, yeni temizlettiği gri takım elbisesi, yeni satın aldığı siyah deri ayakkabıları ile dimdik oturuyordu. Bilge bir deriş gibi.

“Birer dönüm de kendimize ayırsak mı?”

“Hele olsun, düşünürüz.”

“Olsa! Ah, bi olsa!..” Amcam konuşmaları alçakgönüllü gülümsemelerle dinliyor, “Olacak, mutlaka olacak,” diyordu güvenle.

Biz, onun düşünüy aramaya çıkmıştık. Bir minibüs dolusu yakını. (Filibe) Plovdiv-Smolyan yolu üzerinde, Pamporovo eteklerindeki çam ormanını. Yaşamını verdiği, gidip gelip yıllardır tapusunu almaya çalıştığı ‘geyikli ormanı’. Elenova Gora’yı.

“Geyikler vardı. Hem nasıl! Dere!.. İçinde siyah kayalar!..” Derin bir soluk aldı. “Yazın dere-nin sesi, cırcırböceklerinkine karışırdı. Bir cümbüş ki sorma gitsin. Ne kuşlar vardı, hem ne kuşlar, envai çeşit.”

“Çay içer misin, Fehmi?” diye sordu karısı. Başıyla istediğini belirtti.

“Poğaçı?”

“Sade çay.”

Yağmur hızlandı.

Raykovo Kasabası’nı işaret eden levhayı görünce yüreği havalandı. Coştı. “Salıncaklar Raykovo’ya kurulurdu. Dedem, her bayram teyze-

min ođlu Hüseyn Ağabeyimle beni elimizden tutup götürürdü.”

Yeni ayakkabılarının arkasındaki kâğıt mendilleri düzeltti. Yüzü acıyla buruştu.

“Fena vurdu,” diye söylendi. “Çok fena.”

Akrabalarını görecek diye pek titizlenmişti. İyi görsünler istemişti, her zamanki gibi. Gören, fabrikadan emekli ustabaşı demezdi. Büyükelçi gibiydi. Olsa olsa emekli bir büyükelçi.

Onların evinde iyice karanlık basmadan ışık açılmazdı. Haberler başlamadan da televizyon. Çocukken öyle sıkılırdım ki. Karanlıkta ışıkların açılmasını beklemek kâbus gibiydi.

Tek umutlarıydı orman. Düze çıkmak, rahata ermek için tek umutları. Hep ondan söz edilsin isterdi amcam. Hep onu konuşsunlar ailece. Durmadan tekrarlardı, hepimizin ezberlediği tümce-leri:

“İki yandan dere gelir, ortada birleşirdi. Ağaçlar kalem gibiydi. Hem nasıl! Gökyüzü görünmezdi. Güneş, iğne deliği gibi küçücük deliklerden girer, incecik altın teller halinde saplanırdı toprağa. Derenin kıyısında oynardım. Geyikler geçerci uzaktan. Arkalarda iki adam ağaç keserlerdi. Hüseyn Ağabeyim de gelirdi. Seyrederdik. Kimi zaman da ağaç kapmaca oynardık. Kulağımızda ormanın sesleri, burnumuzda reçineli yonganın kokusuyla.”

Sıradan bir gündü. Karı koca haberleri dinliyorlardı.

“Mübadele ile Bulgaristan’dan göç edenlerin malları sahiplerine verilecek.”

Derinden, ama çok derinden bir ‘ohhh!’ yükseldi içinden. Sonra sesini yükseltti: “Oh be, ohhh! Yaşasın!..” Karısına baktı. “Duydun mu Emine?”

Televizyonun sesini açtı, nefesini tuttu. Kâğıt kalemini aradı aceleyle. Oturdu. Titrek bir yazıyla tarihi not etti. Müracaat, ‘10 Şubata kadar.’ Gülümsediler.

“Orman,” dediler, ikisi bir ağızdan. Çocukların aynı anda söyledikleri bir sözcükten duydukları sevinç kabardı yüreklerinde. Ama onlar dilek tutup, parmaklarını çengelleyip gözleriyle de renk belirlemediler. Yinelemediler o rengi. Öyle olsaydı ‘bir-iki-üç’ – ‘YEŞİL’ derlerdi mutlaka. Ormanı çağrıştırdığından. Dilekleri belliydi. Ormanın tapusu ve para sıkıntısız bir yaşam.

“Hey gidi İbrahim Ethem Kavazof hey! Sonunda ormanın verilecek ha!”

“Tapusu yok ki,” diyecek oldu karısı.

“Buluruz,” dedi. “Kayıtlarda vardır. Sonra bütün Smolyan biliyor o ormanın Kavazofların olduğunu. İbrahim Ethem Kavazof’u herkes tanır. Hani ilk gidişimizde, rahmetli Fikret götürdüğünde, taksi şoförüne sormuştuk da, işte buralar sizin dememiş miydi?”

“Demmişti.”

“Hikmet de vardı.”

“Vardı yaa!” Sustular..

“O zamanlar tapu, mapu hayaldi.”

“Öyle ya, hayaldi.”

“Hüseyin Ağabeyim çılgına dönmüştü sevinçten. Kuzu bile çevirmişti, bahçede.”

“Ne ağlamış, ne gülmüştük ama!” Derin bir iç geçirdiler.

Fotoğraf: AZRA DENİZ OKYAY

Leyla Ruhan Okyay

GEYİKLİ ORMAN

"Taş oymalı cumbalı evlerle gölgelenmiş daracık kemerli sokaklarda masal içinde dolaşır gibiydi. Abbaraların kuytu karanlık serinliğinde yan yana çömelmiş oğlanlar, sümüklerinin yüzlerine sıvanmış olmasına aldırmadan, büyümek için sigara tütürüyorlardı. Onlara şaşkın, soru işareti dolu gözlerle baktı küçük kız. Çıplak ayaklarına, sigarayı ve sümüklerini çekişlerine, dumanların karanlığın içinde kıvrılarak gidişine..."

Leyla Ruhan Okyay'ın ikinci öykü kitabı **Geyikli Orman**'da yaşamın, yaşadıklarımızın incelikleriyle dolu on iki öykü var. Özgün sesine kavuşmuş bir öykücünün yalın, berrak bir dille, sesini yükseltmeden, ince ayrıntılarla bezeyerek anlattığı öyküler, kadınların ve çocukların dünyasından buruk, hüznünlü yaşam kesitleri sunarken bile yazarın iyimser, sevecen bakışını hissettiriyor.

ISBN 975-07-0361-8

9 789750 703614

<http://www.canyayinlari.com>